

kes som en reallønsfremgang på 2 pct. Til gengæld betyder de øvrige lønforslag, at pengelønnen i løbet af perioden 1979 til 1981 stiger langsommere end uden de foreslåede indgreb. En sammenligning af udviklingen i reallønnen er vanskelig, fordi det ikke vides, i hvilket omfang regeringen, hvis lønningerne stiger som planlagt, vil beslaglægge de nominelle pengelønstigninger i form af højere skatter og afgifter. Det ville kunne berøre reallønnen lige så føleligt – eller mere føleligt – som de konservative forslag.

For en arbejdsløs, der kommer i arbejde, vil der blive tale om en klar reallønsfremgang. Dels fordi lønindkomsten er større end understøttelsen, og dels fordi priserne stiger langsommere end ellers.

Skattelettelsen betyder – alt andet lige – et provenutab på ca. 3,6 milliarder kroner. Men alt andet er ikke lige. De konservative forslag har samlet en stærk positiv nettovirkning for de offentlige finanser. Løn- og dagpengeforslagene giver alle et positivt bidrag til at forbedre de offentlige finanser. Dette skyldes for det første, at det offentlige, som landets største arbejdsgiver, selv sparer almindelige lønreguleringer og dyrtidsportioner. På grund af prisstabiliteten bliver der mindre behov for stigninger i de offentlige pensioner m.v. For det andet vil det offentlige få gavn af de væsentlig lavere prisstigninger på sit vareindkøb. For det tredje vil forslagene medføre en kraftig forbedring af beskæftigelsen. Det betyder sparede milliardbeløb til understøttelse, og det betyder, at der bliver tale om et større indkomstgrundlag, der gøres til

genstand for direkte og indirekte beskatning.

Nettoforbedringen i de offentlige finanser kan beregnes til ca. 2 milliarder kr. i 1980, ca. 7 milliarder kr. i 1981 og ca. 12 til 13 milliarder kr. i 1982.

Bag dette nettotal ligger, at den meget betydelige prisstabilitet vil påvirke de offentlige finanser særdeles føleligt både på indtægts- og på udgiftssiden. På udgiftssiden kan der i 1982 regnes med ca. 30 milliarder kr. i sparet udgift. Heraf vil hovedposterne være omkring 20 milliarder kr. lavere lønninger, dagpenge og øvrige indkomstoverførsler, medens ca. 10 milliarder kr. er lavere udgifter til offentlige investeringer og forbrug. På indtægtssiden vil anti-inflationsvirkningen vise sig i form af et lavere provenu for direkte skatter og afgifter på ca. 17 milliarder kr. Heraf netto-forbedringen på ca. 13 milliarder kr.

Det kan også udtrykkes på den måde, at i netto-forbedringen hidrører ca. 5 milliarder kr. fra forslaget om bortfald af lønglidning og almindelige lønstigninger. Mellem 2½ og 3 milliarder kr. fra ombytningen af fire dyrtidsportioner med den tilsvarende skattelettelse. Mellem 4½ og 5 milliarder kr. vil komme fra de dyrtidsportioner, som *ikke* bliver udløst under den stærkt beherskede inflationstakt, der følger af de samlede forslag. Hertil kommer, at bortfaldet af den automatiske regulering af dagpengesatserne årligt vil spare det offentlige for udgifter i størrelsen ca. 1 milliard kr., og endelig vil nedsættelsen af dagpengesatserne føre til en besparelse på ca. 200 millioner kr.